

Дебелаго, коня кърши-горо.
А що бѣше дете Голомеше!
Търгна дете на нишанъ застава.
Арапъ фърли тешка боздогана;
А що бѣше детева-та коня!
Легна коня ничкумъ коленички,
Търкала съ по трева зелена,
Надъ дете ми боздоганъ поминалъ,
А нищо ми на дете не било.
Изговори църна Арапина:
„Чекай, дете, на измамка биде,
Чекай, дете, ущ' едношъ да фърлямъ!
Язе сега, дете, лошо фърлихъ.“
Изговоре дете Голомеше:
„Кахпе една църна Арапина!
Една мене майка ме родила;
Ясъ да фърлямъ, ти после ке фърлишъ;
Лепи госпотъ, како ке ни даде,
Ели тебѣ, море, или менѣ.“
Вид' Арапинъ никако не бидве,
Търгна Арапъ на нишанъ застава.
Итро бѣше дете Голомеше,
По отъ ниско боздогана мере;
Арапска коня хуйліа, кютліа;
Фърли дете съ тешка боздогана,
Арапски конь коленички легна,
Погоди го църна Арапина,
Погоди го во грѣди широки.
Падна Арапъ отъ коня на земя,
Арапъ падна, дете го навяхна;
Потъргнало сабя димискіа,
А на сабя дванаѣсетъ огледала,
Свѣте сабя, како летно сѣнце;
Кога махна съ таа остра сабя,
На Арапинъ глава му пресече,
Отъ сила съ сабя испущило,
Седумъ буки съ сабя пресечило,
И пакъ нищо на сабя не било.
Па отиде потъ Арапски чадаръ,
Тамо найде триѣсетъ мѣски хазно,